

Damen: Fotografen

Hvis rummet bagved, i huset, gennem vinduernes tern, overhovedet gemmer andet end gardinerne og de blege planter, hvis potter er hvide og meledede som kalk eller støv, så er det ikke synligt; værre er det med personerne, som ikke længere findes, og hvis, kun som ældre, i ændret form, selvom de er synlige. Damen holder sig fast om foden på et glas mineralvand, som for at klynge sig til den klare, gennemsigtige effekt, og hendes tørklæde ligger om hovedet i et broget mønster, tæt mod panden over den brede næse, over de sammenknebne øjne, over det standhaftige smil, i en spraglet modstand mod gengivelsens trick, ja, og hvorfor skulle hun ønske at blive set?: og som hvem?: som hun?, som foto?, som ord?: hun sidder afslappet bag bordet, men dets form er utydelig, på grund af

dugens dække, og på grund af flaskerne og glassene, som roligt er placeret på det grove stof, der takkeligt er spændt fast med kramper.

Gennem glasset yderst til højre ses den hvide mur, og stolen, der hører til glasset, er tom, for det er Fotografens stol, og han er ikke synlig, og han ser heller ikke ud til at være det, kun hans udsyn er der; den ternede dug, de tykke frakker. Mellem de to poler, Damen, der forræderisk ses og Fotografen, der er gået væk så han kan se, sidder en lille mand med parcacoat og forsigtig hånd om en kvindes frakkeærme: og bindingsværkets krampagtige fasthed passer til hattens filtstramme skygge, der let placerer ansigtet i mørket over panden, uden at røbe manden selv, og han sidder længst væk og lader de trivielle madammer udstille sig, med bjørnekraver og tykke frakker, sikre, nedsunkne i sædernes knirken bag bordet: de diskret riflede striber i stoffet om Damen klemmer sig tyst mod bænken armlæn: hun, der vist nok er synlig, klemmer sig mod Fotografen, der ikke er det; billedets hele kontur klemmer sig mod den hvide ramme, den ternede dug klemmer sig igen mod bordet, og problemet er ikke at forstå disse indbyrdes kontakter, men hvorfor de ikke fungerer: hvorfor disse kramper om dugen?, kan den ikke selv holdes på plads, er bordet for stort? — for på fotoet kan man næsten ikke se det. Kvinden der ikke er beskrevet klemmer sig mod manden med skyggen, der er. Fotografen ser dugen, de tykke frakker, her i det blege lys, i det begyndende mørke, tusken; det år er forlængst forbi, en dame er glemt og dugen er væk, mens planterne såmænd nok står der endnu, bag ternene, i de hvide potter, hvis kalk tenderer samme farve som rammen og støvet.

Jeppe Brixvold